

gelig ikke de 7 Dage, jeg holder saa stærkt paa, men det Princip i det Hele taget, som har en overordentlig stor Betydning, at vi stille Arbejderne saaledes, at de ingenstunde prisgives til Fattigvæsenet. — Den ærede Minister bemærkede fremdeles, at der gennem min Tale gik et svagt Suk efter Tvangssygekasser. Nei, den ærede Minister tager fejl, nei, der gaar et svagt Suk gennem min Tale efter at naae til den Tilstand, at ingen flittig Arbejder, hvis Formaal er at sørge for sig selv og sin Familie, paa Grund af Sygdom uden egen Brøde bliver kastet paa Fattigvæsenet, og jeg tror, at den ærede Minister har selv draget et svagt eller maaske et stærkt Suk efter, at den Tid maa komme, derfor har den ærede Minister stillet dette Forslag. Jeg har gjort opmærksom paa, at ved dette Forslag vil man ikke naae dertil; thid er netop de uheldig stillede Arbejdere, der komme til at staa udenfor Sygekasserne og mange Gange uden egen Skyld, hvad jeg har tilladt mig at paapege; jeg skal ikke komme mere ind derpaa. Man kan ikke rive et enkelt Stykke ud af den tykke Lovgivning og lade et Hul blive tilbage paa andre Punkter. Man maa enten gaa til Tvangssygekasser, hvad jeg ikke ønsker, eller ogsaa maa man sætte noget Andet ind i Stedet, og det har Mindretallet foreslaaet ved at sætte 7 Dage. Forøvrigt er det ikke nogen Fornødenhed, hverken at gaa til 7 Dage eller til 26 Uger. Den svenske Kommission foreslaar 14 Dage, og vil man tage en saadan Tid, for at der kan blive nogen Tid til Undersøgelse, saa er det for os ikke afgjørende. Tydskland har 13 Uger vel sagtens, fordi saa slipper Tvangssygekassessystemet op, idet de ikke ere nødvendigt forpligtede til at hjælpe længere end 13 Uger. Men Sikkerheden maa til, hvis man ikke vil, at Folk skulle kastes over paa Fattigvæsenet. Vil man kun redde de Faa, saa forekommer det mig ikke, man bør opstille det store Apparat, som er fset her i Lovforslaget.

Med Hensyn til Procenten til de paagjældende Arbejdernes Enter og Børn, maa jeg hævde, at jeg ikke indser, hvorfor vi skulle stille vore Arbejdere ugunstig. Ere Embedsmændene stillede for ugunstig, saa kan jo den ærede Minister eller hans Kolleger komme med Forslag om at stille dem bedre; det er muligt, at man overfor Bestillingsmændenes Enter og Børn ofte har været lovlig knap, thiøndt jeg erindrer fra den Tid, da jeg var Medlem af Folkethingets Finantsudvalg, at man som Regel snarere gav Mere end Mindre end det, som den ærede Minister forlangte. Naar Talen er om de yderligere pensionsberettigede Embedsmænd,

som faae Pension i Henthold til Lov, f. Ex. Retsbetjente, Amtmænd og egentlig regulære, kongelig ansatte Embedsmænd, vil jeg hævde, at de ere mange, mange Gange bedre stillede, end Arbejdernes Enter og Børn ere efter dette Lovforslag. Jeg skal slutte med at gjentage, at hvis man vil hjælpe — og det er jo Meningen med dette Lovforslag — saa at Folk ikke kastes paa Fattigvæsenet, saa er det nødvendigt at gaa en anden Vej end den, der er anvist i Lovforslagets § 4. Kommissionen, baade dens Flertal og dens Mindretal, har heller ikke ment, at 26 Uger skulde være den Tid, de Paagjældende skulde vente for at faae Hjælp, men saavidt jeg erindrer, 8 Uger, men det er ogsaa for meget.

Styr: Naar jeg tillader mig at tage Ordet, saa er det, fordi det af Udtalelserne fra den ærede Ordfører for Mindretallet (Th. Nielsen) fremgaar, at det er mine Udtalelser ved Sagens tidligere Behandling her i Salen, som har givet Anledning til de Bemærkninger, der fra det ærede Mindretals Side ere gjorte i Betænkningen om Embedsmændene, og jeg skal da kun gjøre en ganske kort Bemærkning idag. Naar den ærede Ordfører for Mindretallet har udtalt, at Enter og Børn efter de Embedsmænd, som han kaldte de regulære Embedsmænd, ere dog ganske anderledes vel stillede end Arbejdernes, saa skal jeg ligesom sidst henvide til de Anmærkninger til Finantsforslaget, som i Aar ere omdelte blandt Medlemmerne. Der findes opført en Distriktslægeente med 2 Børn. Det kan ses, at denne Distriktslæge maa have været Distriktslæge allerede i en længere Aarække, efter som han er naaet op til en saa høi Gage som 1200 Kr.; thi vi vide jo Alle, at 800 Kr. er Begyndelsesgagen. Som Følge deraf har hvert af hans 2 Børn faaet 5 pCt. af Embedsmændens Gage. Det forekommer mig, at overfor saadanne Exempler paa, hvorledes de regulære Embedsmænd ere lønmede, kommer det til at se underligt ud, naar det ærede Medlem siger, at deres Enter og Børn ikke ere saa uheldig stillede som Arbejderne. Men iøvrigt maa jeg sige, at jeg har glædet mig over det ærede Medlems Udtalelse idag. Jeg veed meget godt, at han er en Mand, som personlig har et varmt Hjærte for de Trængende, og at han har vilst, at han har et varmt Hjærte ogsaa overfor Embedsmænds Enter og Børn, men jeg skal kun sige, at hvis det kan lykkes ham at føre det dertil, at hans Meningsfæller ville være villige til at forhøje Understøttelsen for Embedsmændenes efterladte Enter og Børn, saa skulde jeg for